

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 867

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 2 decembrie 2002

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 284 din 29 octombrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. u) și alin. (2) lit. f) din Legea nr. 521/2002 privind regimul de supraveghere și autorizare a producției, importului și circulației unor produse supuse accizelor.....	1-3	124.	6-7
Decizia nr. 300 din 7 noiembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 lit. d) și ale art. 52 alin. 1, 2 și 6 din Codul de procedură penală.....	3-6	181.	7
		192.	8
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		— Ordin al ministrului Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului privind instituirea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială „Arteca” — S.A. Jilava.....	
		— Ordin al președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare privind aprobarea Normelor de dezafectare a obiectivelor și instalațiilor nucleare.....	
		— Ordin al președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare pentru aprobarea Normelor de securitate radiologică privind gospodărirea deșeurilor radioactive provenite de la minieritul și prepararea minereurilor de uraniu și toriu	

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 284

din 29 octombrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. u) și alin. (2) lit. f) din Legea nr. 521/2002 privind regimul de supraveghere și autorizare a producției, importului și circulației unor produse supuse accizelor

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. u) și alin. (2) lit. f) din Legea nr. 521/2002, excepție ridicată de Societatea Comercială „Practic Service” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.699/2002 al Judecătorei Sectorului 4 București într-o cauză având ca obiect plângerea formulată împotriva sancțiunii contravenționale și a măsurii de confiscare aplicate de organele Ministerului Finanțelor Publice pe baza dispozițiilor legale criticate.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public arată că autorul excepției a avut în vedere dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 27/2000 care, ulterior sesizării Curții Constituționale, au fost abrogate prin Legea nr. 521/2002, dar textul criticat a fost preluat în noua reglementare. Aceste dispoziții au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională respingând prin mai multe decizii excepțiile ridicate. Se amintesc deciziile nr. 190/2002 și nr. 199/2002. Se mai arată că nu sunt elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale. Se solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 iunie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 2.699/2002, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. z) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Practic Service” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 41 alin. (1) și (7) și ale art. 135 alin. (6) din Constituție, referitoare la ocrotirea proprietății private, întrucât permit organelor Ministerului Finanțelor Publice să aplice sancțiunea contravențională și să dispună confiscarea unor bunuri sau valori fără să fi stabilit, în prealabil, existența tuturor elementelor contravenției imputate, inclusiv a vinovăției autorului acesteia.

Judecătoria Sectorului 4 București arată că excepția ridicată nu este întemeiată, pentru că principiile constituționale referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății private și a averii licit dobândite „nu exclud posibilitatea confiscării bunurilor destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni sau contravenții”, potrivit dispozițiilor alin. (8) al art. 41 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția ridicată este inadmisibilă, iar instanța judecătorească a sesizat Curtea Constituțională cu încălcarea dispozițiilor art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată. Arată, în acest sens, că „prin art. 64 din Legea nr. 521/2002 privind regimul de supraveghere și autorizare a producției, importului și circulației unor produse supuse accizelor, în vigoare, au fost abrogate prevederile art. 28—42, art. 50 alin. (2) și ale art. 51—59 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000, această lege marcând, de fapt, abrogarea în integralitate a ordonanței în discuție”.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 51 alin. (1) lit. z) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2002, ulterior modificate, nu încalcă dispozițiile art. 41 alin. (1) și (7) și nici pe cele ale art. 135 alin. (6) din Constituție, ci constituie o aplicare legală a acestora. Inviolabilitatea proprietății private nu poate fi opusă cerințelor apărării interesului național. Nici economia de piață și nici libertatea comerțului nu justifică încălcarea obligațiilor legale ale agenților economici, obligații de care depinde funcționarea însăși a sistemului economic. Consideră că excepția este neîntemeiată, întrucât bunurile supuse confiscării sunt rezultatul unei activități ilicite, situație în care legiuitorul poate stabili sancțiuni aplicabile activităților ce contravin legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și cel al Avocatului Poporului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie, conform sesizării, dispozițiile art. 51 alin. (1) lit. z) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000 privind regimul produselor supuse accizelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 31 ianuarie 2000, dispoziții introduse prin art. 1 pct. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 30 septembrie 2000. Aceste dispoziții au următoarea redactare:

— Art. 51 alin. (1): *„Constituie contravenție următoarele fapte, dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni: [...]*

z) comercializarea de produse supuse autorizării, fără autorizație de comercializare; [...]”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă următoarele prevederi constituționale:

— Art. 41 alin. (1): *„Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite prin lege.”;*

— Art. 41 alin. (7): *„Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.”;*

— Art. 135 alin. (6): *„Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Ordonanța Guvernului nr. 27/2000 a fost supusă numeroaselor modificări și completări prin acte normative succesive: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2000 (prin care au fost introduse și dispozițiile care constituie obiectul excepției de neconstituționalitate); Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 157/2000; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2001; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2001.

Prin art. 62 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2001 privind regimul accizelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 30 noiembrie 2001, au fost abrogate art. 1—27 și art. 43—art. 50 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000, iar prin art. 64 din Legea nr. 521/2002 privind regimul de supraveghere și autorizare a producției, importului și circulației unor produse supuse accizelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 2 august 2002, au fost abrogate și celelalte dispoziții ale acelei ordonanțe.

Autorul excepției invocă neconstituționalitatea dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. z) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000, dar critică măsura confiscării care, în opinia sa, este contrară prevederilor constituționale referitoare la ocrotirea proprietății. Sancționarea contravenției prevăzute în textul criticat, inclusiv confiscarea unor bunuri sau valori, sunt înscrise în alin. (2) liniuța a 16-a a aceluiași articol astfel: *„Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează după cum urmează: [...]*

— cu amendă de la 100.000.000 lei la 200.000.000 lei, confiscarea produselor destinate comercializării și/sau confiscarea veniturilor realizate din vânzarea produselor comercializate fără autorizație de comercializare și cu ridicarea licenței de fabricație, cea prevăzută la lit. z);“

Ulterior ridicării excepției și datei sesizării Curții Constituționale Ordonanța Guvernului nr. 27/2000 a fost abrogată prin Legea nr. 521/2002, dar dispozițiile legale criticate, ca fiind neconstituționale, au fost preluate în noul act normativ, după cum urmează:

— „Art. 52. — (1) *Constituie contravenții următoarele fapte: [...]*

u) comercializarea de produse supuse autorizării fără autorizație sau fără aprobarea Ministerului Finanțelor Publice, după caz; [...]

(2) *Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează după cum urmează: [...]*

1) cu amendă de la 1 miliard lei la 5 miliarde lei și confiscarea produselor, iar în cazul în care acestea au fost vândute, cu confiscarea sumelor rezultate din această vânzare și, după caz, anularea autorizațiilor, pentru cele prevăzute la lit. 1), 1), 1) și u);“

Așadar, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității acestor dispoziții legale în vigoare.

Soluționarea excepției de neconstituționalitate a unei dispoziții legale modificate ulterior ridicării excepției este posibilă dacă „după invocarea excepției în fața instanțelor judecătorești, textul de lege a fost modificat, menținându-se însă, în noua sa redactare, soluția legislativă de principiu, anterioară modificării, motivele de neconstituționalitate fiind aceleași“; pentru soluționarea excepției ridicate nu este necesară o nouă sesizare, așa cum a statuat Plenul Curții

Constituționale prin Decizia nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995.

Curtea constată că acest principiu este aplicabil și în cazul abrogării unei legi, ordonanțe sau a unei norme din acestea, intervenită ulterior investiției sale, atunci când sunt întrunite celelalte condiții menționate mai sus.

Potrivit prevederilor art. 41 alin. (8) din Constituție, „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii“.*

Curtea Constituțională, în numeroase decizii, a reținut, chiar și cu referire la contravențiile prevăzute la art. 51 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000, că stabilirea prin lege a confiscării unor bunuri sau valori destinate, folosite sau rezultate din contravenții nu este contrară dispozițiilor și principiilor constituționale (de exemplu, Decizia nr. 190 din 25 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 25 iulie 2002, și Decizia nr. 199 din 4 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 29 iulie 2002).

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția din acele decizii rămân valabile și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. u) și alin. (2) lit. f) din Legea nr. 521/2002 privind regimul de supraveghere și autorizare a producției, importului și circulației unor produse supuse accizelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Practic Service“ — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.699/2002 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 octombrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 300

din 7 noiembrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 lit. d) și ale art. 52 alin. 1, 2 și 6 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 lit. d) și ale art. 52 alin. 1, 2 și 6

din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petre Mihai Băcanu în Dosarul nr. 3.057/2002 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă apărătorul autorului excepției și cel al părții Nicolae Văcăroiu, lipsind partea Societatea Comercială „R“ — S.A., față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că sintagma „*este interesat sub orice formă*“ din cuprinsul art. 48 lit. d) este neconstituțională, întrucât textul nu este suficient de explicit, partea aflându-se în imposibilitatea de a demonstra interesul judecătorului, care poate fi de natură materială sau morală. În ceea ce

privește dispozițiile art. 52 alin. 1 din Codul de procedură penală, autorul excepției consideră că ședința secretă prin care se soluționează recuzarea unui judecător împiedică petentul de a-și formula apărările necesare, astfel încât sunt încălcate prevederile art. 24 din Constituție și cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se arată că, de cele mai multe ori, cererea de recuzare este formulată oral în fața instanței judecătorești și, prin urmare, completul care soluționează cererea nu are cunoștință de motivele invocate de parte.

Or, pentru a se evita astfel de situații, prezența părților la soluționarea cererilor de recuzare trebuie să fie obligatorie. De asemenea, autorul critică și dispoziția art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală, care prevede ascultarea părților la examinarea cererii de recuzare numai dacă se găsește necesar de către instanță. Se apreciază că acest text de lege contravine art. 16 din Constituție, întrucât procurorul prezent în instanță este ascultat în mod obligatoriu, în timp ce ascultarea părților este lăsată la latitudinea instanței. În fine, se mai critică alin. 6 al art. 52, arătându-se că termenul „încheiere” ar trebui înlocuit cu acela de „sentință”, deoarece instanța se dezinvestește după soluționarea cererii de recuzare.

Cealaltă parte, prin apărător, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, întrucât critica vizează probleme de fapt sau de aplicare a legii, care nu sunt de competența Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public consideră susținerile autorului excepției ca fiind în mare parte propuneri „*de lege ferenda*”, care nu pot face obiectul controlului de constituționalitate. În ceea ce privește critica dispozițiilor art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală, se arată că procurorul, ca reprezentant al unei autorități publice, nu se poate afla pe poziție de egalitate cu părțile în proces și, prin urmare, într-o astfel de situație nu este aplicabil principiul egalității în drepturi a cetățenilor prevăzut de art. 16 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 august 2002, pronunțată în Dosarul nr. 3.057/2002, **Curtea Supremă de Justiție – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 lit. d) și ale art. 52 alin. 1, 2 și 6 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Petre Mihai Băcanu în dosarul acelei instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că sintagmele „*este interesat sub orice formă*”, cuprinsă în art. 48 lit. d) din Codul de procedură penală, „*în ședință secretă*” din cuprinsul art. 52 alin. 1, „*iar dacă se găsește necesar, și părțile*” cuprinsă în art. 52 alin. 2, precum și termenul „*încheierea*”, cuprins în art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală, sunt neconstituționale, deoarece încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, dau naștere la arbitrar și au un conținut discriminatoriu pentru partea care a cerut recuzarea, lipsind-o de o cale de atac. Se propune ca hotărârea pronunțată de instanța care soluționează recuzarea să fie denumită „*sentință*”, iar nu „*încheiere*”, pentru a putea fi supusă căilor de atac și a se respecta, în acest mod, dreptul la apărare al părților din proces.

Exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, **Curtea Supremă de Justiție – Secția penală** arată că aceasta este nefondată, în temeiul mai multor argumente. Astfel, se arată că sintagma „*este interesat sub orice formă*” nu conține nici o dispoziție contrară prevederilor constituționale invocate. Dimpotrivă, pentru garantarea

dreptului la apărare părțile pot cere recuzarea judecătorului interesat personal, prin soțul său sau printr-o rudă apropiată, în soluționarea cauzei. Se mai arată că art. 48 lit. d) din Codul de procedură penală nu contravine nici textului constituțional al art. 123, referitor la înfăptuirea justiției, întrucât dispoziția legală criticată garantează imparțialitatea judecătorilor, prevăzând posibilitatea abținerii ori recuzării în toate cazurile în care rezultă, din împrejurări concrete, că judecătorul este interesat în cauză.

Curtea Supremă de Justiție constată că o serie de texte constituționale invocate de autorul excepției în motivarea criticilor sale nu au legătură cu prevederile art. 48 lit. d) din Codul de procedură penală și, prin urmare, nu pot face obiectul controlului excepției de neconstituționalitate.

Referitor la critica dispozițiilor art. 52 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea Supremă de Justiție consideră că aceasta este, de asemenea, neîntemeiată, deoarece procedura de soluționare a abținerii sau recuzării este reglementată de lege, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție. Ședința secretă, ca și celelalte reguli procedurale instituite prin art. 52 alin. 2 și 6 din Codul de procedură penală nu sunt reguli de drept comun privind judecarea în fond a cauzei, ele au un caracter special, de verificare a conformității motivelor de recuzare și abținere invocate cu cele prevăzute de lege. De asemenea, nici căile de atac nu pot fi aceleași, fiind vorba despre rezolvarea unei chestiuni prealabile soluționării în fond a cauzei, iar nu despre rezolvarea fondului. Pentru a se evita tergiversarea procesului prin folosirea căilor de atac, dispozițiile art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală prevăd calea de atac a recursului în cazurile limitativ arătate în text, cu respectarea dispozițiilor constituționale ale art. 125 alin. (3). Referitor la susținerea autorului excepției privind neconstituționalitatea alin. 6 al art. 52 din Codul de procedură penală, în ceea ce privește utilizarea termenului „*încheiere*” în loc de „*sentință*”, se apreciază că argumentul este nefondat, întrucât, potrivit art. 311 alin. 1 din Codul de procedură penală, invocat chiar de autorul excepției, numai hotărârea prin care se soluționează cauza de către prima instanță sau prin care aceasta se dezinvestește fără a soluționa fondul se numește sentință, toate celelalte hotărâri date în cursul judecății numindu-se încheieri, potrivit alin. 3 al aceluiași articol din Codul de procedură penală.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a transmite punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, s-a solicitat punctul de vedere al Avocatului Poporului.

Președintele Camerei Deputaților arată că dispozițiile prevăzute de art. 48 lit. d) și art. 52 alin. 1, 2 și 6 din Codul de procedură penală nu sunt în contradicție cu textele constituționale invocate, texte care garantează principiile fundamentale și valorile supreme ale statului român. Prin urmare, se apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Guvernul, în punctul de vedere asupra excepției privind dispozițiile art. 48 lit. d) din Codul de procedură penală, arată că sintagma „*este interesat sub orice formă*” are un conținut larg, care nu limitează cauza de incompatibilitate la interesele de o anumită natură și nu limitează posibilitatea părților de a recuza judecătorul ori de câte ori ar exista motive de suspiciune care îi pun la îndoială imparțialitatea și obiectivitatea în activitatea de judecată. Fără a aduce atingere vreunei prevederi constituționale, dispoziția din art. 48 lit. d) din Codul de procedură penală constituie o garanție a dreptului la apărare prevăzut de

art. 24 din Constituție. Această dispoziție nu îngreșește nici liberul acces la justiție consacrat de art. 21 din Constituție, ci creează temeiul legal al acestui acces pentru asigurarea imparțialității în activitatea de judecată.

Reglementarea incompatibilității judecătorului constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, care presupune judecarea cauzei de către o instanță independentă și „imparțială”, așa cum prevăd dispozițiile art. 6 pct. 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, art. 48 lit. d) din Codul de procedură penală nu contravine art. 11 sau 20 din Constituție și nici celorlalte prevederi invocate de autorul excepției.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a art. 52 alin. 1, 2 și 6 din Codul de procedură penală, se invocă art. 125 alin. (3) din Constituție, care statuează că procedura de judecată este stabilită de lege, și art. 126, privind caracterul public al dezbaterilor, care prevede că „Sedințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege”.

Se mai arată că Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede în art. 2 pct. 1 dreptul la dublul grad de jurisdicție, dar face referire numai la hotărârile de condamnare, nu și la încheierile premergătoare soluționării cauzei, acestea putând fi atacate o dată cu fondul, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 185 din 14 iunie 2001.

Se mai apreciază că procedura de soluționare a cererii de recuzare garantează accesul liber la justiție pentru invocarea existenței oricărui caz de incompatibilitate prevăzut de lege și nu creează privilegii sau discriminări pe temeiul criteriilor prevăzute în art. 4 din Constituție sau în art. 14 din Convenție, de natură a contraveni art. 16 din Constituție.

În concluzie, excepția de neconstituționalitate este considerată ca fiind neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția este nefondată. Abținerea, ca și recuzarea judecătorului, se poate solicita de oricare dintre părțile din proces, cu arătarea motivelor pe care se întemeiază și numai în cazurile strict reglementate de lege. Pentru a se evita tergiversarea soluționării unor cereri, art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală prevede o procedură specială, și anume examinarea de îndată a acestora, lăsând la aprecierea judecătorului dacă se impune sau nu ascultarea părților din cauza respectivă. Dacă s-ar prevedea obligativitatea ascultării părților, pentru soluționarea cererii de recuzare, s-ar ajunge la amânarea în mod nejustificat a cauzei și la acordarea unor termene suplimentare. Cu privire la critica adusă art. 52 alin. 6, în sensul că acesta nu prevede o cale de atac împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare, se arată că această critică nu este fondată, deoarece încheierea poate fi atacată o dată cu fondul. Atacarea cu recurs separat ar duce, în cele mai multe cazuri, la tergiversarea nejustificată a cauzelor penale.

În concluzie, se apreciază că prevederile art. 52 din Codul de procedură penală asigură o corectă soluționare a abținerii sau recuzării în concordanță cu dispozițiile Constituției, cu asigurarea celerității desfășurării procesului penal.

Președintele Senatului nu a comunicat Curții Constituționale punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere exprimate de președintele Camerei Deputaților, de Guvern și de Avocatul Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate,

raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 48 lit. d) și ale art. 52 alin. 1, 2 și 6 din Codul de procedură penală, care prevăd:

— Art. 48: „*Judecătorul este de asemenea incompatibil de a judeca, dacă în cauza respectivă: [...]*

a) există împrejurări din care rezultă că este interesat sub orice formă, el, soțul sau vreo rudă apropiată.”;

— Art. 52 alin. 1, 2 și 6: „*Abținerea sau recuzarea judecătorului, procurorului sau grefierului se soluționează de un alt complet, în ședință secretă, fără participarea celui ce declară că se abține sau este recuzat.*

Examinarea declarației de abținere sau a cererii de recuzare se face de îndată, ascultându-se procurorul când este prezent în instanță, iar dacă se găsește necesar, și părțile, precum și persoana care se abține sau a cărei recuzare se cere. [...]

Încheierea prin care s-a admis sau s-a respins abținerea, ca și aceea prin care s-a admis recuzarea, nu sunt supuse nici unei căi de atac.”

Autorul excepției arată că dispozițiile art. 48 lit. d) și ale art. 52 alin. 1, 2 și 6 din Codul de procedură penală sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la România ca stat de drept, art. 11 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (1) referitoare la universalitatea drepturilor și libertăților cetățenilor, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (1) și (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul la apărare, art. 30 alin. (7) referitoare la restrângerile aduse libertății de exprimare, art. 48 alin. (3) referitoare la răspunderea patrimonială a statului pentru erorile judiciare în procesele penale, art. 51 referitoare la respectarea Constituției și a legilor, art. 54 referitoare la exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 123 alin. (1) și (2) referitoare la înfăptuirea justiției, art. 124 alin. (1) referitoare la statutul judecătorului, art. 125 alin. (1) și (3) referitoare la instanțele judecătorești, art. 128 referitoare la folosirea căilor de atac, art. 130 alin. (1) referitoare la rolul Ministerului Public în activitatea judiciară, art. 131 alin. (1) referitoare la statutul procurorilor și ale art. 150 alin. (1) referitoare la conflictul temporal de legi. Totodată, dispozițiile legale criticate sunt considerate ca fiind contrare prevederilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și anume: art. 6 pct. 1 teza întâi referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 6 pct. 3 lit. c) referitoare la dreptul la apărare, art. 13 referitoare la dreptul la un recurs efectiv, art. 14 referitoare la interzicerea discriminării, art. 17 referitoare la interzicerea abuzului de drept, precum și celor ale art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenție, referitoare la dublul grad de jurisdicție în materie penală.

I. Dintre prevederile constituționale pretins a fi încălcate prin dispozițiile legale ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că nu au legătură cu acestea, deci sunt irelevante în cauză, cele prevăzute în art. 11, 20, art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 21, art. 30 alin. (7), art. 48 alin. (3), art. 51, 54, art. 130 alin. (1), art. 131 alin. (1), precum și cele ale art. 150 alin. (1).

II. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispoziției art. 48 lit. d) din Codul de procedură penală, care prevede posibilitatea recuzării judecătorului interesat în cauză, sub orice formă, Curtea constată că instituția

incompatibilității constituie un remediu procesual pentru situațiile în care prezumția de imparțialitate a judecătorului este pusă la îndoială. Judecătorul declarat incompatibil este împiedicat să participe la activitatea procesuală desfășurată într-o anumită cauză, în acest mod fiind respectate principiile de drept privind imparțialitatea și obiectivitatea modului de soluționare a litigiilor deduse judecătii. Prin urmare, textul de lege criticat nu aduce atingere dreptului la apărare, consacrat prin art. 24 din Constituție, ci, dimpotrivă, constituie garanția desfășurării unui proces echitabil, cu respectarea tuturor drepturilor procesuale ale părților implicate. De asemenea, art. 48 lit. d) din Codul de procedură penală nu îngreuește nici accesul liber la justiție, prevăzut în art. 21 din Constituție, întrucât persoana interesată are posibilitatea, prin formularea unei cereri de recuzare, să restabilească echilibrul procesual întrerupt de existența unui caz de incompatibilitate.

III. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1, 2 și 6 din Codul de procedură penală, referitoare la procedura specială de soluționare a declarației de abținere sau a cererii de recuzare, Curtea constată, de asemenea, că aceasta este neîntemeiată. Potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) și ale art. 126 din Constituție, procedura de judecată este stabilită de lege, respectiv ședințele de judecată sunt publice, în afară de cazurile prevăzute de lege. De asemenea, potrivit art. 128 din Constituție, împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii. Rezultă, așadar, că, potrivit Constituției, legiuitorul este unica autoritate competentă de a reglementa procedura de judecată, cazurile în care ședințele de

judecată nu sunt publice, precum și căile de atac și condițiile exercitării acestora. Procedura de soluționare a cererilor de abținere sau de recuzare face parte integrantă din procedura de judecată, fiind reglementată în conformitate cu prevederile constituționale.

În ceea ce privește încheierea prin care se soluționează cererea de abținere sau de recuzare, Curtea constată că aceasta nu soluționează fondul cauzei și de aceea lipsa unei căi de atac separate împotriva acestei încheieri nu este contrară dispozițiilor art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dublul grad de jurisdicție în materie penală. Faptul că o asemenea încheiere nu poate fi atacată separat cu recurs se explică, pe de o parte, prin necesitatea evitării unei prelungiri abuzive a procesului, iar pe de altă parte, prin faptul că respectiva încheiere poate fi atacată cu recurs o dată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei.

Asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 lit. d) și ale art. 52 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii, dintre care menționăm Decizia nr. 83 din 8 martie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 11 mai 2001, și Decizia nr. 185 din 14 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 28 august 2001, respingând excepția ca fiind neîntemeiată. Întrucât nu au intervenit elemente noi, soluția adoptată în aceste decizii, precum și considerentele pe care se întemeiază sunt valabile și în cauza de față.

Față de cele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 lit. d) și ale art. 52 alin. 1, 2 și 6 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petre Mihai Băcanu în Dosarul nr. 3.057/2002 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 noiembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA PENTRU PRIVATIZARE
ȘI ADMINISTRAREA PARTICIPAȚIILOR STATULUI

ORDIN

**privind instituirea procedurii de administrare specială
la Societatea Comercială „Arteca” — S.A. Jilava**

În temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002, și ale art. 18 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 678/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 6 august 2001,

în vederea stabilirii modului de administrare și gestionare, precum și a măsurilor ce trebuie luate pentru accelerarea procesului de privatizare la Societatea Comercială „Arteca” — S.A. Jilava,

ministrul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se instituie procedura de administrare specială în perioada de privatizare la Societatea Comercială „Arteca” — S.A. Jilava, denumită în continuare *societate comercială*, cu sediul în comuna Jilava, Prel. Șos. Giurgiului nr. 33A, înmatriculată la Oficiul registrului comerțului sub nr. J23/974/2000, începând cu data de 26 noiembrie 2002.

Art. 2. — (1) Pe durata administrării speciale în perioada privatizării administratorul special are atribuțiile stabilite prin mandatul special acordat de ministrul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

(2) Conținutul mandatului prevăzut la alin. (1) va cuprinde în principal, dar fără a se limita la acestea, următoarele atribuții:

a) luarea unor măsuri de administrare și gestionare a societății comerciale, cu accent pe:

— situația îndeplinirii principalilor indicatori economico-financiar și de performanță;

— identificarea unor active neutilizate care pot fi transferate/vândute;

— inventarierea datoriilor societății comerciale, precum și a plăților restante, în structura lor;

— inventarierea creanțelor pe care societatea comercială le are de recuperat;

— cunoașterea situației litigiilor care grevează asupra societății comerciale;

— inventarierea activelor posibil a fi revendicate;

b) notificarea tuturor creditorilor bugetari în sensul instituirii procedurii de administrare specială în perioada de privatizare, în vederea neînceperii/suspendării de către aceștia a oricăror măsuri de executare silită împotriva societății comerciale;

c) solicitarea organelor teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, pentru bugetul de stat, și ale celorlalte ministere și instituții, pentru bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, precum și ale autorităților administrației publice locale, pentru bugetele locale, de a elibera certificatele de obligații bugetare pentru datoriile bugetare acumulate până la data de 31 decembrie 2001;

d) solicitarea furnizorilor de servicii pentru întocmirea graficelor de reșalonare a datoriilor restante, respectarea acestora și efectuarea plăților facturilor curente;

e) respectarea disciplinei economico-financiare prin luarea unor măsuri pentru întărirea acesteia.

Art. 3. — Procedura de administrare specială în perioada de privatizare încetează la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor în situația privatizării societății comerciale sau la data stabilită prin ordin al ministrului Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

Ministrul Autorității pentru Privatizare
și Administrarea Participațiilor Statului,
Ovidiu Tiberiu Mușetescu

București, 26 noiembrie 2002.
Nr. 124.

MINISTERUL APELOR ȘI PROTECȚIEI MEDIULUI
COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU CONTROLUL ACTIVITĂȚILOR NUCLEARE

ORDIN

privind aprobarea Normelor de dezafectare a obiectivelor și instalațiilor nucleare

În conformitate cu:

• Hotărârea Guvernului nr. 17/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Protecției Mediului, cu modificările și completările ulterioare;

• art. 5 din Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță a activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele de dezafectare a obiectivelor și instalațiilor nucleare, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Normele prevăzute la art. 1 intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — Direcția aplicații surse cu radiații ionizante, Direcția securitate nucleară, Direcția asigurarea calității și autorizare operatori, Direcția supraveghere C.N.E. Cernavodă, Direcția dezvoltare și resurse și serviciile independente din cadrul Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Președintele Comisiei Naționale
pentru Controlul Activităților Nucleare,
dr. ing. **Lucian Biro**

București, 5 septembrie 2002.
Nr. 181.

*) Anexa se publică ulterior.

MINISTERUL APELOR ȘI PROTECȚIEI MEDIULUI
COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU CONTROLUL ACTIVITĂȚILOR NUCLEARE

ORDIN

pentru aprobarea Normelor de securitate radiologică privind gospodărirea deșeurilor radioactive provenite de la mineritul și prepararea minereurilor de uraniu și toriu

În conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 17/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Protecției Mediului, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordinului ministrului apelor și protecției mediului nr. 86/2002, precum și ale art. 5 din Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță a activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele de securitate radiologică privind gospodărirea deșeurilor radioactive provenite de la mineritul și prepararea minereurilor de uraniu și toriu, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Normele menționate la art. 1 vor intra în vigoare la data de 1 ianuarie 2003.

Art. 4. — Direcția securitate nucleară, Direcția asigurarea calității și autorizare operatori, Direcția aplicații surse cu radiații ionizante, Direcția supraveghere C.N.E. Cernavodă, Direcția dezvoltare și resurse și serviciile independente din cadrul Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Președintele Comisiei Naționale
pentru Controlul Activităților Nucleare,
dr. ing. **Lucian Biro**

București, 26 septembrie 2002.
Nr. 192.

*) Anexa se publică ulterior.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
